

Case: Adam

Adam vokste opp med moren sin, en eldre bror og to yngre søsken. Faren var ikke tilstede. Familien hadde lite penger, så moren jobbet mye. Hjemme måtte Adam ofte passe to yngre søsken. Den eldre broren var en del av et småkriminelt miljø. Broren tok av og til vennene sine med seg hjem, og både politi og barnevern var bekymret for at Adam også skulle bli rekruttert inn i gjengen.

Adam gikk i barnehage, men strevde sosialt og hadde ingen nære venner. Han hadde mye energi, var høyt og lav, og likte seg best ut. Han kunne fort bli veldig sint, og de andre barna kunne være redd han. Han trengte en del hjelp for å klare å leke med de andre barna. De ansatte opplevde at han hadde et ganske stort kontrollbehov og det var viktig å forberede han godt i overganger. Det var særlig en voksen som passet ekstra på Adam, og hos henne kunne han finne roen.

På skolen fant de ut at Adam hadde lese- og skrivevansker. Han synes det var vanskelig å følge med i timen og følte seg ofte dum. Han likte ikke når læreren kom bort for å hjelpe han, da følte han at alle de andre så på han og tenke at han var dum. Han hadde en del fravær fordi han ikke orket å være i timen. De andre elvene ertet han for at han fikk mye hjelp, og fordi han ofte gikk i slitte klær og gamle sko fordi familien hadde dårlig råd.

Aller best likte Adam å være med to andre gutter i klassen som også hadde ulike utfordringer. Sammen var de tre klassens klovner, som ofte fant på rampestreker og fikk klassen til å le. Unntaket var naturfagstimen og gym. Da hadde de en lærer som Adam likte. Adam var god i ballspill og ble ofte valgt først på lag. I naturfagene gjorde de mange eksperimenter og øvelser som gjorde at det var litt morsommere å være i timen. Da var det lettere for Adam å følge med, og han og læreren kunne snakke om de de hadde gjort etter timen.